

РЕШЕНИЕ

№ 749

гр. София, 07.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 07.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **10253** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н Т., [улица], ет.б, представлявано от управителя Н. П. Я., чрез адв. Е. Й. - Й. от САК срещу Решение № Ц-30 от 16.08.2019г. на КЕВР.

В жалбата се твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно и в противоречие със задължителните указания на съда, Комисията е отказала да възобнови административното производство по заявлението. Излага се и, че оспореното решение е немотивирано. Иска се от съда да прогласи оспореното решение за нищожно, евентуално да го отмени, като незаконосъобразно, като се претендира и присъждане на направените в производството по делото разноски, включително заплатен адвокатски хонорар.

Ответникът - Комисията за енергийно и водно регулиране, редовно призован, се представлява от юрисконсулт М., която оспорва жалбата и прави искане същата да бъде отхвърлена. Излага подробни доводи, претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София град, III отделение, 36 – ти състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Съдът намира за неоснователни доводите на жалбоподателя, че оспореното решение е нищожно, тъй като КЕВР не е спазила дадените указания на съда. Това е така, тъй като предмет на съдебното производство по адм. дело № 10957 от 2017 г. АССГ е бил мълчалив отказ на КЕВР по заявление с вх. № Е-13-266-1 от 11.08.2017 г. В тази връзка са били и дадените от съда задължителни указания: Комисията да се произнесе с изричен акт, като в мотивите на Решение № 3069 от 09.05.2018 г. по адм. дело № 10957 от 2017 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 7758 от 23.05.2019 г. по адм. дело № 8182 от 2018 г. на ВАС, не се съдържат други изрични указания по отношение КЕВР .

Със заявление с вх. № Е-13-266-1 от 11.08.2017 г. [фирма] е поискало изменение на цени на електрическата енергия, определени с Решение № Ц-24 от 30.06.2015 г., т. IV.3 на КЕВР и с Решение № Ц-17 от 30.06.2016 г., т. VIII.2 на КЕВР, като бъде определена цена за обект „БиоТЕЦ Е. Е.-С.“ съобразно Решение № Ц-11 от 14.06.2017г. на КЕВР за периодите от 01.07.2015 г. до 30.06.2016 г. и от 01.07.2016 г. до 30.06.2017г. Като основание за направеното искане дружеството е посочило чл. 99 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 21, ал. 1, т. 8 и чл. 30, ал. 1 от Закона за енергетиката, чл. 32, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ) и чл. 20 от Наредба № 1 от 14.03.2017 г. за регулиране на цените на електрическата енергия (НРЦЕЕ).

В чл. 99 от АПК се предвижда, че влязъл в сила индивидуален или общ административен акт, който не е бил оспорен пред съда, може да бъде отменен или изменен от непосредствено по-горестоящия административен орган, а ако актът не е подлежал на оспорване по административен ред - от органа, който го е издал, в изчерпателно посочени хипотези. Така разписан текстът води до извод, че нормата на чл. 99 от АПК е императивна и липсата на която и да е от кумулативно посочените предпоставки, не може да реализира хипотезите, посочени в т. 1-т. 7 на същия член.

[фирма] е обжалвало пред компетентния съд решенията, чието изменение се иска с подаденото заявление с вх. № Е-13-266-1 от 11.08.2017 г., а именно Решение № Ц-24 от 30.06.2015 г. на КЕВР и Решение № Ц-17 от 30.06.2016 г. на КЕВР. Решение № Ц-24 от 30.06.2015 г. на КЕВР е стабилен административен акт, видно от Решение № 5569 от 08.08.2016 г. на Административен съд София - град, по адм. дело № 7950/2015 г., оставено в сила с Решение № 13415 от 07.11.2017 г. на Върховния административен съд (ВАС), Четвърто отделение по адм. дело № 11306/2016 г.

Решение № Ц-17 от 30.06.2016 г. на КЕВР е отменено и вместо него е постановено Решение № Ц-1 от 15.02.2019 г. на КЕВР.

Видно от изложеното, хипотезата на чл. 99 от АПК е неприложима в случая, тъй като не са налични императивно заложените кумулативно дадени от законодателя предпоставки.

Жалбоподателят се позовава и на чл. 21, ал. 1, т. 8 и чл. 30, ал. 1 от ЗЕ, уреждащи случаите, в които КЕВР регулира цените на електрическата енергия по силата на същия закон. В тази връзка обаче, определянето и актуализирането на

преференциални цени на електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници, се извършва по реда на ЗЕВИ, който е специален спрямо ЗЕ.

По силата на чл. 31, ал. 1 и ал. 4 от ЗЕВИ електрическата енергия от възобновяеми източници се изкупува от обществения доставчик, съответно от крайните снабдители по определената от КЕВР преференциална цена, действаща към датата на въвеждане в експлоатация по смисъла на Закона за устройство на територията на енергийния обект за производство на електрическа енергия. Цената на електрическата енергия от възобновяеми източници, не се изменя за срока на договора за изкупуване, освен в случаите когато тази цена е актуализирана с решение на КЕВР, като след изтичане на този срок преференции за цените не се предоставят.

В тази връзка, по отношение на енергийния обект, собственост на жалбоподателя е прието да се прилага цената за изкупуване на електрическата енергия, произведена от електрически централи с инсталирана мощност до 5 MW, работещи чрез директно изгаряне на биомаса от дървесина, получена от дървесни остатъци, прочистване на гори, горско подрязване и други дървесни отпадъци, с комбинирано производство, определена в т. I.28 от Решение № Ц-19 от 28.06.2013 г. на КЕВР и съответно нейните актуализации с последващи ежегодни решения на КЕВР - Решение № Ц-13 от 01.07.2014 г., т. II.2, Решение № Ц-24 от 30.06.2015 г., т. IV.3, Решение № Ц-17 от 30.06.2016 г., т. VIII.2, както и Решение № Ц-17 от 01.07.2017 г., т. VII.2, приети на основание чл. 32, ал. 4 от ЗЕВИ. Съгласно същите КЕВР ежегодно до 30 юни актуализира преференциалната цена на електрическата енергия, произведена от биомаса, с коефициент, отразяващ изменението на стойността на разходите за суровини за производство на енергия, разходите за горива за транспорт и разходите за труд и работна заплата.

В настоящия случай е неприложима разпоредбата на чл. 32, ал. 1, т. 1 от ЗЕВИ, според която КЕВР определя преференциални цени за изкупуване на електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници, с изключение на енергията, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност над 10 MWт, ежегодно в срок до 30 юни. Определените на основание горните разпоредби, преференциални цени се прилагат считано от 1 юли на съответната година до 30 юни на следващата календарна година и са относими към всеки обект за производство на електрическа енергия, който ще бъде въведен в експлоатация именно в този период.

Неоснователно е и позоваването на чл. 32, ал. 1, т. 2 от ЗЕВИ, който предвижда нарочен механизъм за изменение на действащите в рамките на ценовия период преференциалните цени, като по силата на която Комисията определя преференциални цени за изкупуване на електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници, с изключение на енергията, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност над 10 MWт, когато в резултат на извършен анализ на ценообразуващите елементи на преференциалните цени констатира съществено изменение на някой от тях. По смисъла на § 1, т. 28 от ДР на ЗЕВИ „съществено изменение на ценообразуващ елемент” е такова изменение, при което се констатира разлика с повече от 10 на сто между стойността на ценообразуващия елемент към датата на анализа и стойността му към датата на

решението, с което са определени преференциални цени.

Неоснователно се твърди и, че Решение № Ц-11 от 14.06.2017 г. на КЕВР е решение за изменение на цените за минал период. Решението е постановено от КЕВР след отмяна на Решение № Ц-1 от 28.01.2015 г. на КЕВР, в изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с Решение № 1320 от 29.02.2016 г. на Административен съд София - град по адм. дело № 4882 от 2015 г., оставено в сила с Решение № 1549 от 07.02.2017 г. на Върховния административен съд по адм. дело № 5102 от 2016 г. В тази връзка, със същото е определена нова преференциална цена на електрическата енергия, произведена от електрически централи с инсталирана мощност до 5 MW, работещи чрез директно изгаряне на биомаса от дървесина, получена от дървесни остатъци, прочистване на гори, горско подрязване и други дървесни отпадъци, с комбинирано производство, която ще бъде прилагана по отношение на енергийни обекти, въведени в експлоатация по смисъла на Закона за устройство на територията през периода от 01.02.2015 г. до 06.03.2015 г. Горното се подкрепя и от самия жалбоподател, че по отношение на него не се прилага цената определена с Решение № Ц-11 от 14.06.2017 г. на КЕВР.

Съгласно чл. 32, ал. 4 от ЗЕВИ Комисията, ежегодно, до 30 юни актуализира преференциалната цена на електрическата енергия, произведена от биомаса, с коефициент, който отразява изменението на стойността на ценообразуващите елементи по ал. 2, т. 6, 7 и 8 на чл. 32 от ЗЕВИ, а именно: разходите за суровини за производство на енергия; разходите за горива за транспорта; разходите за труд и работна заплата.

Останалите ценообразуващи елементи са определени в Решение № Ц-19 от 28.06.2013 г. на КЕВР, в частта му по раздел I.28, когато за първи път е определена преференциалната цена за изкупуване на електрическата енергия за групата производители(, в която попада централата на жалбоподателя). Решение № Ц-19 от 28.06.2013 г. в посочената част е влязло в законна сила, в тази връзка и съответно цената и ценообразуващите я елементи не могат да бъдат променяни.

От анализа на горните разпоредби е видно, че ЗЕ, както и ЗЕВИ не регламентират основание, въз основа на което [фирма] да подава заявление за изменение на преференциални цени, актуализирани с решения на КЕВР за предходни ценови периоди, които се прилагат по отношение на жалбоподателя. Като по отношение произнасянето по заявление с вх. № Е-13-266-1 от 11.08.2017 г. на [фирма], не е приложим общият ред за издаване на индивидуален административен акт по АПК.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение следва да се уважи в размера от 200лв. - разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал.1 от АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, III отделение, 36 - ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н Т., [улица], ет.б, представлявано от управителя Н. П. Я., чрез адв. Е. Й. - Й. от САК срещу Решение № Ц-30 от 16.08.2019г. на КЕВР.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н Т., [улица], ет.б, представлявано от управителя Н. П. Я. да заплати на КЕВР направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: